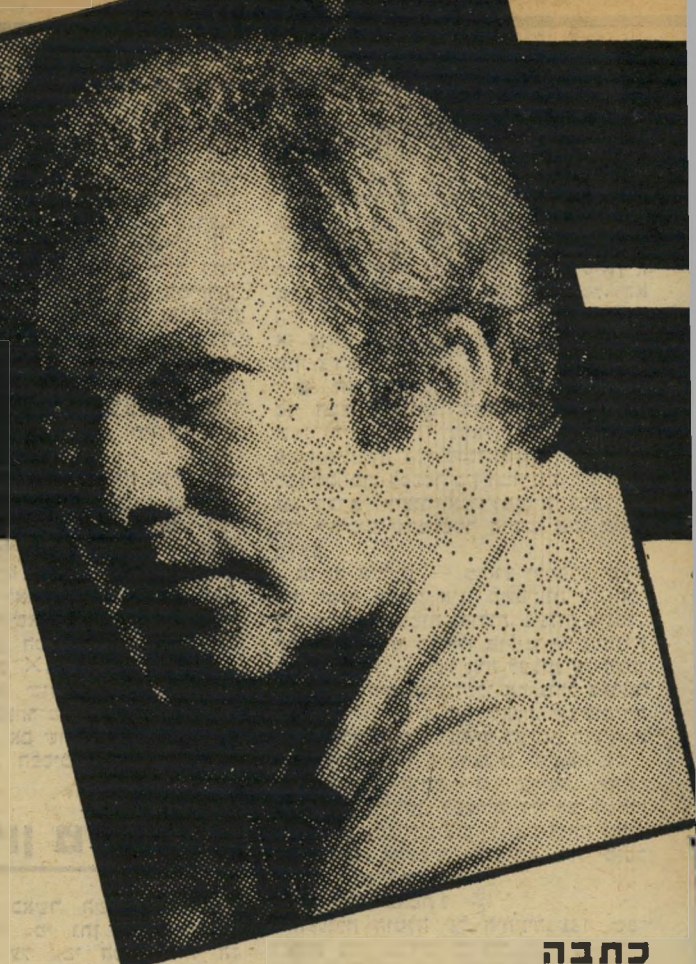

האיש שחזר

מן החמסי

האם בגד "האדם-השלישי" ?

איסר טוען כי מעולם לא היה לו פיקוח כלשהו על פעולות יחידה 131, וכי זו נעזרה רק בשירותים הטכניים של המור. סד. ממילא גם לא ידע, לדבריו, על פעולות אברי ויידנורג ו/או פאול פראנק. על קיומו של זה נודע לו רק אחרי שפאול פראנק נידון בקאהיר, שלא בפניו למוות. נראה לו מוזר, לדבריו, שאותו אדם ממשיך להסתובב בגרמניה גם לאחר מכן, בשמו זה. מבלי שהיה לו עדיין חשד כל-שהו נגד אברי, הוא תבע להחזירו לארץ. כשקיבל דיווח שפראנק ויידנורג מסתובב במוקדי המוסד באירופה, למשל במישלחת השילומים הישראלית בגרמניה, תבע בתור קף להחזירו לישראל — וכך אכן הוחזר. אברי הסכים לחזור מרצונו הטוב. לדיברי איסר, התעורר החשד נגד אברי (כאילו הסגיר את הרשת למצריים) רק לאחר מכן, כאשר נחקר על עניינים אחרים. אם מקבלים את גירסתו של איסר הראל אם לאו — ברור כי המאבק בין אמ"ן והמוסד מילא תפקיד חשוב בשיטוש הפרשה. הממונים על אברי לא היו מעוניינים לגלות את האמת למוסד. לדיברי אברי, נפל הוא קורבן למאבק זה. לדעת מקטרגיו, היה המצב הפוך: אברי, הוא

עברו השבועות, החודשים והשנים החשיר בים, מבלי שנערכה חקירה.

● מילחמות היהודים

סיבה שנייה טמונה במילחמה הגר לוייה שהיתה נטושה בין המוסד, בי ראשות איסר הראל, לבין אמ"ן, בראשות בנימין גיבלי. גם על נושא זה נותן אברי תיאור נאמן למדי. הראל היה, לכאורה, ממונה על כל שירותי תיבהיטחון, וביכללם אמ"ן. אך אמ"ן לא קיבל את מרותו של איסר, והתחרה במור. סד. שירותי הביטחון-הכללי (שב"כ), שמי-תוך שורותיו צמח איסר, צידד בראשי המוסד. במיוחד היתה התחרות חריפה בחו"ל. היחידה 131 של אמ"ן, שאליה השתייך אברי, היתה אמורה להשתייך לקבוצת פעולה של כל יחידות-החוק של שירותי הביטחון, בהנהגת איסר הראל. אך למעשה רצתה לפעול לבדה.

אך מכיוון שזו היתה השאלה העיקרית בעיני הצמרת, היתה כימעט לכולם סיבה חזקה מאד לסשטש את האמת — אף במחיר אסונות נוספים. אברי הורחק מן הארץ, והוחזר רק כדי למסור עדות-שקר. התיאור שלו על נושא זה — כיצד פוּבֵּר רקע עדותו על-ידי בנימין גיבלי, וכיצד אושרה מראש על-ידי משה דיין — הוא בלי ספק אמיתי. יש לכך הוכחות רבות נוספות, נסיבתיות ואחרות. כאשר יש צורך לבשל גרסה כוזבת, אין יכולים לעסוק בבירור האמת. כך

כתבה

שניה

מדוע כה-כך קשה לקבוע את האמת על פרשת קאהיר? איך זה קרה שכי יום, 22 שנה אחרי נפילת הרשת באלכסנדריה, עדיין אין גרסה חד-משמעית, מוכיחת ופסוקה על המאורעות?

אחת הסיבות היא, כמובן, שמעולם לא נערך תחקיר אמיתי על פעולת הרשת. עובדה זו כשלעצמה מפליאה, אף מדי-הימה.

הנה פעלה רשת-ריגול, זרוע של יחידה מסוימת של אגף מסויים בצה"ל. אנשים התאבדו וניחלו. אחרים נמקו שנים ארוכות בבתי-סוהר מצריים. איך ייתכן שי-פרשה כזו לא תיחקר ברצינות, עד תום, מיד עם סיומה?

חבריה-הרשת המצריים נתפסו וישבו בי כלא. אך המפקד, אברי ויידנורג, הצליח להימלט. הממונים עליו ישבו כארץ ובי-אירופה, חומר רב מצוי בכתבים, את שאר הנסיבות ניתן לוודא באמצעות עדות על-פה.

אם כן, מדוע לא נערך מיד תחקיר מוס-מך? מדוע לא בוררו החשדות? אם היו חשדות נגד אברי, מדוע ניתן לו להסתור בכ במשך שלוש שנים נוספות באירופה — ובמשך רוב הזמן הזה ניתן לו לפעול פעולות-מודיעין?

הסיבה להשתלשלות מוזרה זו טמונה

האח

אורי אבנרי

כולה במישור הפוליטי, ובמישור ההתח-רות בין זרועות-הביון השונות.

השאלה "מי נתן את ההוראה?" — שאלה שהיא מישנית מאד בהשוואה לשי-אלות החשבות הנובעות מן הפרשה — הילכה אימים כרוח רעה, בילבלה את המוחות וטישטשה את העיקר. במשך 11 שנים היא טימטמה את המדינה, ולבסוף נותרה חסרת-מענה.

(לי אין שמץ של ספק כי כל צמרת הביטחון דאו — שר הביטחון פינחס לבון, הרמטכ"ל משה דיין, המנכ"ל שימיעון פרס, ראש אמ"ן בנימין גיבלי ורבים אחרים היו שותפים לתוכנית האינפנטילית. השא-לה מי נתן את פקודת-הביצוע, מתי ובי-אילו נסיבות, היא פעוטת-ערך. במדינה הגונה היו מסלקים את הקבוצה כולה לאלתר.)

את הטמנת פצצות-התבערה בדואר המרכזי של אלכסנדריה, ב-2 ביולי 1954, בידי שני חברי הרשת, כאשר, האדם השלישי, אברי ויידנורג, מתבונן מרחוק בתוצאותיה של פעולה זו.

פצצה בדואר ציור זה הופיע בפרשת אלכ-סיס, הסיפור הדימוי-כביכול שפירסם העולם הזה על העסק-ביש לפני 12 שנים. הוא בא לתאר